

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Historisk Roman

Bernhard Severin Ingemann. (Fortsat.)

„Vor egen Hertug, eders Herre Broder, stolt Junker!“ — svarede Lolliften — „og det maa vi tilføje: han kunde ingen flinkere Høveding have givet os, hvor ung han er; han er, min Tro, aldrig raadvild og er lige saa lidt bange for at faa, som for at sige sin Mening.“

„Det er da en Svend Trøst baade med Næb og Klæder!“ — sagde Prinsens med et ironisk Smil — „men den Trøst, I trænge til hjemme, maa have Hoved til Næbet og andet i Aljerne, end et flasket Sværd.“

„Vor rette Trøst og Haab er ikke hovedløs, Herre Junker!“ — svarede Lolliften — „og vil, med Guds Hjælp, heller ikke savne det rette Vaaben og Bærg: for næst vor Herre og Hellig Knud er eders Herre Broder nu alle danskes Haab og Trøst.“

„Du er en slink Karl. Hvad er dit Navn?“ — „Anud Laale, højbaare Herre! og jeg haaber til min gode Navnehelgen, at han hverken vil slaa Haanden af mig eller af Land og Høst der hjemme, al den Stund han dog staar nærmest ved Styret hos vor Herre, hvad den Sag angaar.“

„Du er stærk i Troen, Landsmand! det gør du ret!“ — sagde Prinsens med samme ironiske Smil. — „Er I alle af den Tro, har det ingen Nød med Land og Rige. Med Hellig Knud ved sin højre Haand vil min Broder snart faa Bugt med den tullede Greve, som I jo talde ham.“

„Gid det maa være Hellig Knuds og vor Herres Alvor, unge Herre!“ — svarede Lolliften — „jaa sit det maa være det samme, om det ogsaa var jeres.“

„Nej, se!“ — udbrød Prinsens alvorlig og betragtede Anud Laale med Opmærksomhed — „vil du forstaa dig paa hvad der er mit Alvor eller ej? mener du, jeg spøger med St. Knud? holder du mig for en Statter?“

„Vor Herre bevare's, unge Herre! men paa Hellig Knud tror I næppe fuldt saa fast, som jeg; ellers tænkte I ved ikke nu paa at rejse til Skjærsens Gaard, i Stedet for at komme hjem og hjælpe jer ærlige Broder til Regimentet med os andre.“

„Men hvad siger du, Landsmand! naar jeg netop af Hellig Knud havde faaet en anden Bestilling, end hvad du og den nævnte Svend Trøst forlanger af mig? Kan du vide, om Landets store Styrelse ikke har noget i Sinde med mig, som hverken du eller de andre Gætte drømmer om? Se paa mig!“ — tilføjede Prinsens med et stort Blid — „kan du ikke se Hellig Knuds Segl og Lønbrev-Mærke paa min Haand? de Himmelsbreve, der skrives nu om Tide, sendes de n Vej, ser du.“ Dermed opmuntrede han sin Hest og led fort, uden længer at indlade sig med de lollandske Svende.

Næste Morgen tidlig forlode Junker Ottos Afstandinger det brandenborgske Hof i Prenzlau, for fra nærmeste Havn at lade sig indfiske til Saksøbing. De lollandske Svende hørte med Delagelse paa Svend Trøst, som nu gav sin Harmeløst, især over Prinsens Valdemaal, halvt truende Ytring om Jagtpistolen. „Hm! Iyrannen flukter dog i dem alle!“ — mumlede han. — „Storagtigheden bringer flige Herre altid med sig til Verden i en indbildt Sejersskjorte. En rigtig højbaare Junker knipser straks Jordemoderen paa Næsen og gramler efter Sol og Maane i Vuggen.“

„Hvad er det nu i Vejen? Landsmand!“ — spurgte den Røde Kannik — „har man ikke gjort Væe nok ad dig paa Slottet?“

„Jeg taler ikke om mig selv, men om vor lattermelde storagtige Junker herude!“ — svarede Væbneren — „dog jeg har Alret: jeg var en Nar, at jeg vilde indlade mig med ham. Hvad var der andet at vente? Træet, der bar os den Frukt, blev til en Ketterpæl for dansk Frihed og Væe.“

„Har Prinsens ikke svaret til dine Forventninger? Søn!“ — spurgte Provst Gerlaet i spottende Tone — „det er betageligt for ham, men en Lykte for hans fyrstelige Herre Broder; maa du nu dog ikke vil slaa Haanden af vor ældste Kongesøn, om han end vover at have en anden Mening, end du, i Statsfager.“

„Jeg har til visse fortjent eders Spot, ærværdige Herre!“ — svarede Svend Trøst med næsten mismodig Bitterhed. — „I maa sagens finde det latterligt, at jeg i mit tyvende Aar betymer mig om andet, end Heste og Hunde, og — inden jeg har faaet graa Haar i vor Elenighed, vover at tænke og tale om Ting, som ikke de ærværdigste Graahoveder i Landet ved Raad for; men I maa betænke, Herre Provst, Ebbe Salt af Nærrens var min Morfader, og hans gave Søn, Ridder Niels af Brattingsborg, er min Morbroder. Jeg har ikke hert tale om andet, end Landets Ulykte og Haab, fra jeg var nævst. Jeg har set stærke Messer Jakob af Røde og Bisshop Svend af Aarhus i Panzer og Plade blandt Ridderne paa Hals, og jeg har dog selv været med en Gang ved Dannevirke, hvor det gjaldt blodige Pander for Danmarks Frihed og Væe.“

„Om den Bedrift skalde du aldrig tale, Søn!“ — afbrød Provsten ham — „de sidste Sætte fra Dannevirke staa ikke med Palmer i Hænderne i vore Karbøger.“

„Saa maa de, der stride vore Karbøger, nok hente deres Visdom og Kæmpehæder fra Arnetrogen, men aldrig selv have set, hvorledes det gaar til!“ — svarede Svend Trøst heftig. — „Aaader det lykkelige Udfald alene for Væen og Eftermalet, saa har I Ret, lærde Herre! men kan en brav Karl falde med Væe, saa skal I ikke lade haant om dem, der sidst faldt ved Dannevirke!“

„Dem var du jo ikke iblandt!“ — sagde Provsten — „det er ikke dem, der faldt, men dem, der løb, jeg taler om.“

„Jeg løb, min Gud og Herre, ikke!“ — svarede Væbneren, hærsk forbitret, og slog uvilkaarlig paa sit Sværd — „men jeg fulgte min Vaabenmester, da han løb det, og der var intet mer at gøre. De, der løb og forraabte os, var Tyfne; og har I nu atter faaet Løfte paa en

Lejshær herovre fra, kan vi vel snart faa Slam og Spot igen for vor egen Dumhed og de fremmede Slynghers Trodsøhed.“

Provsten tav og bed Væbneren sammen. „Tal ikke i saa hidvig og overmodig en Tone, min unge Landsmand!“ — sagde den Røde Kannik — „og glem aldrig hvem du taler til! Min ærværdige Herre Broder og Arzopostus styder jo ikke dig Regnskab for hvad han i sin høje Herres Navn kan have foretaget sig eller ikke. Vær ej heller ubillig mod vore tapre, tykke Væbner! deres Mod og Manddom er bærsmi over al Væden; det var jo dem, der forbum betvang de stolte, romerlige Legioner og befriede baade Germanien og Standsinativien for det romerlige Jernspir.“

„Alysternes Tapperhed har jeg al Agtelse for, naar de er hjemme; men med deres tykke Slagterbænder skal ingen tænke paa at frelse Danmark! det er kun at løbe os Standsel og Ulykte for Fjollens Marv og Blod, helst naar Væe og Lande skal pantsættes derfor eller tro Undersaatter sælges som Fæ.“

„Hvem har nødt vore Fyrster til at søge fremmede Hjælp, uden vort selvaarige Ridderstab, der baade vil være Kongens og Fjollens Herre?“ — udbrød Provsten ivrig. — „Har Ridderne paa Hals og Bjørnsholm lært dig sig Tale, dumdriftige Menneſte; saa bed dem nu bogte sig! og vogt dig selv! thi det lover jeg dig: hvert Ord, du siger mig herefter i den Tone, skal jeg forebringe vor tilkommende Landskæer, at han kan vide, hvad det er for et Menneſte, han har stæket sin Tilkid og Raade.“

„Meld ham ikke blot, hvad jeg siger herefter, men hvert Ord, jeg alt har sagt!“ — svarede Væbneren stolt — „jeg skal gerne gentage det i hans aadne Øjne, og vover han at frumme et Haar paa mig derfor, opfiger jeg ham Huldskab og Trostab og erklærer ham for en usel, labhjertet Sjal, der ikke kan taale at høre Sandhed.“

„Men den Erklæring kan toſte din Hals, som Majestætsforbrydelse, unge Vovehals! ved du det?“ — ivrede Provsten.

„Jkke endnu!“ — svarede Væbneren trodsig. — „Den, der skal dømmes mig for Majestætsforbrydelse, maa først være Majestat, og selv da galder der Lov for os begge. Ederst Junker har ikke endnu et Ord at sige i Danmark med Rette; vilde han, uden Lov og Ret, true mig med Dødsdom, var han en løvøs Voldsmænd, som jeg har Vaaben og Bærg imod, som mod enhver anden. Se! det maa I ogsaa gerne fortælle Junkeren, om I lyfter.“

Provsten blegede og tav. „Jns, jns! unge Landsmand! du løber dig en Staver i Livet!“ — hvilede Kanniken. — „Jeg raader dig: følg os nu ikke til Saksøbing! det gaar aldrig godt.“ „Vær I kun rolig!“ — svarede Svend Trøst halv sagte. „Jeg tror, jeg tender Junkeren bedre. Jeg har det ikke sagt andet, end hvad jeg vil spare for efter Kong Valdemaal's Lov eller — om man hellere vil det — med Lanse og Sværd mod enhver Ridder eller Væbner, man vil sende mig.“

Efter denne alvorlige Tvist talte Provsten intet Ord mer til Svend Trøst paa den hele Rejse; men man saa paa hans forbitrede Miner, at han vilde holde Ord og intet forfølge for Prinsens af hvad der kunde sætte den driftige Væbner i Svinge.

Tiende Kapitel.

I Saksøbing saa der nu helt trigerst ud. Junker Otto opholdt sig i Hellig-Næb-Brødrenes store Gildeshus, der paa det pragtfulde var indrettet til hans Hofhold. Den lille, fredelige Stads fynes foranbølet til en Høstning, og hele Omegnen til en Lejr. Enhver Godsejer og fri Bonde i Lolland, der ej vilde anses for en Hørræder og Deltager i hint natlige Overfald paa den afvæde Konge, havde rustet sig og sine Høll, for at danne en Livvagt om den unge Prins, der atter havde betroet sig til Lollifternes Trostab. Prinsens Tilkid til dem, selv efter hint stammelige Overfald, havde vakt en lamindelig Begjæring hos Væbnerne, og de lappedes om at vaage over hans Liv og Sikkerhed med den største Anstængelse. Inden saa Dage havde han set sig omkring af en liden Krigshær, hvis stærke daglig forøgedes, og som bestod af lutter frivillige, der selv sørgede for deres Hørnødenheder og hele Udrustning baade med Vaaben og Heste. De havde aflagt Prinsens Ed, som hans tro Mand, og bleve daglig af Marsten eller af Prinsens selv søede i al Vaabentrust og al Krigsfærdighed. De tykke Væfninger paa Kalkholm og de andre Hæreborge, Greve Johan havde inde, befæstede sig omhyggelig mod de urolige Væbner og vovede sig ikke uden for de faste Borge.

Det var en Eftermiddag, hen ved Solens Nedgang, da Svend Trøst med sit Rejsefælskab steg i Land ved Durreby og red gennem den store Lejr, uden for Væen, til Saksøbing. Provsten nikkede med en triumferende Mine, da han saa de mange Vaaben blinke i Aftenjolen.

„Høll mit Raad, Landsmand!“ — hvilede Kannik Goffred Svend Trøst i Dret — „vend om her! thi til din Morbroder eller Ridder Bugge paa Hals! her gaar det dig aldrig godt, med mindre du falder til Føje straks og beeder om godt Vejr i Tide!“

„Saa maa jeg være en feig Væf!“ — svarede Væbneren.

„Du vil fortænde det i Morgen!“ — hvilede Kanniken — „jeg tender min højflædede Forefætte! han formaar meget hos vort naadige Herfælskab.“

„Er Junkeren ikke en anderledes Karl og ved selv at stæle Ret fra Alret, saa er det godt, men saa far det at vide, inden det er bagefter. Hvad vil man gøre mig? Jeg er fri og min egen Herre.“

„Det vil du faa at se, unge, frifindende Menneſte!“ — hvilede Kanniken med betymeret Mine. — „Det gør mig ondt for dig, baade paa Landsmandskabets Vegne og for din brave Morbroders Styd og forbi du hjælp os flink til baade til Land og Vands; men du fløver, Gud hjælp mig som en Flue i Lyset! Al ja, Ungdom og Visdom ride dog aldrig paa en Sæddel.“

Man red alt ind i Staden og holdt snart i Gaarden

ved det store Gildeshus, hvor de gejstlige Herre straks bleve indladte til en hemmelig Samtale med Prinsens.

Svend Trøst sad om Aftenen ved Drikkebordet i Væbnerens Stue og førte højrøstet Ordet blandt de unge Krigsmænd om, hvad han troede Junkeren havde i Sinde, og hvor galt det var at søge Hjælp hos de fremmede. I det samme traadte der en Kammerbønd ind og bød ham, i Junkerens Navn, uopholdelig at følge ham.

„Hørhen?“ — spurgte Svend Trøst — „det vil jeg dog først vide!“

„Til Junkeren og hans Raad her i Gildeshallen.“ —

„Ja saa! har han et Raad? det vil jeg nok se hvad buer til!“ — mumlede Svend Trøst og fulgte Kammerbønden. Ikke uden en hemmelig Uro betraadte han Tærstelen til den høje Gildesal; her saa han Prinsens staa, omkring af en hel Del Ridder og Herre, hvoriblandt han kendte Marsten og Ridder Ingvar Hjorth, saa vel som begge de gejstlige Herre. Provst Gerlaets triumferende Mine spaaede intet godt. Saa vel Kannik Goffred som den gamle Marst Vendelbo syntes at betragte den unge Jufentast med deltagende Betymning. Deres tvivlsomme Blid til Prinsens tilkendegave, at her maatte være forefaldet noget, hvortil de intet glædeligt Udfald ventede. I Prinsens alvorlige Afsyn var en dæmpet Lidensfælbethed synlig. Da Væbneren traadte over Tærstelen, vendte den unge Fyrste sig om mod ham med et skarpt, prøvende Blid, men tav nogle Øjeblikke; derpaa sagde han rolig og bestemt: „Jeg har talt dig hid, min frivillige Væbner! for i mine tro Mænds Paasyn at talte dig for den Raalshed og Jver, hoomed du for nogle Uger siden har reddet mig fra at indebrændes og nu har lefſaget mine Udfendinge paa en lige saa farlig som vigtig Rejſe. Jeg forbeholder mig en Gang at vise dig min fulde Erfendelighed. Modtag nu, til Pant derpaa, dette Hædersbærd, som jeg selv hidtil har baaret i en Herrens Tjener har en Gang indbudt det til Hæderlandets Frelse og det retmæssige Kongehuses Forsvar.“ Dermed overrakte han den forvævede Væbner sit eget pragtfulde Sælsbærd med det gyldne Hæfte. Svend Trøst syntes, Hæftet bevæget, at ville udbrude i en varm Hengivenhedsytring. „Men!“ — afbrød Prinsens ham alvorlig og næsten møt — „fra denne Time maa vi stilles ad; inden Midnat forlader du Saksøbing og min Lejr! Jeg ønsker ingen Sjal i min Tjeneste, selv ej den bedste, som har røbet Mistillid til min Retfærdighed og gode Villie, og som har vist sig hædelig findet mod min uheldige Fader.“ Derpaa vendte han sig bort og forlod Salen.

Svend Trøst stod et Øjeblik som slagen med Lammed, med Prinsens Hædersgave i Haanden og Klagen af hans mange Aftædsler i Sjal og Væe. Han var bleven rød og bleg næsten i samme Øjeblik. De forfættelige Høleſer syntes at tempe i hans Sjal; han tabte Sværdet af Haanden og gjorde en Bevægelse, som han vilde borkøbe det med Høden; men da saa han den gamle Marst Vendelbo, der stod med Taarer i Øjnene og betragtede ham med et halvt velsigligt, halvt bebrejdede Blid, og han red Sværdet haſtigt op fra Gulbet, trukkede det gyldne Hæfte til sine Læber og for ud af Døren, idet en Taarstrøm udſtrylede over hans brændende Kinder. Uden at se til højre eller venſtre, gik han, som en drømmende, til Stalden, hvor han alt fandt sin Hest opfablet; den var en ganske ny Sæddel med glinsende Sølvbeslag. Staldkarlen, der bragte ham den, var gamle Arvid Smaalænding. „Du her?“ — udbrød Svend Trøst forundret og fattede sig — „og hvad skal dette betyde? hvor er min egen Sæddel?“

„Den gamle hanger der paa Knagen!“ — svarede Arvid — „men vor naadige Herre har befalet mig at medgibe eder denne tilfide med Stindpungen, der hanger med eders Rejſepenge. I er alt i stor Gunst hos eders unge Fyrſte, mærker jeg nok, og det glæder mig.“

„Ja, det maa du vel sige gamle!“ — svarede Svend Trøst og tastede Stindpungen, der hang ved Sæddelknappen hen paa Staldgulbet. — „Hans Gunst har jeg ikke bejlet til! men den rigtignot overrasket mig og næsten gjort mig til Nar. Jeg var nær ved at flæbende herfra med Prinsens Hædersbærd og fuld Tjenerføde derehos. Nu ja, det Sværd skal dog følge mig til min Grav; men Sold og Penge modtager jeg ikke!“ Derpaa traf han selv Hesten ud af Stalden. „Farvel, gamle Arvid!“ — vebblev han atter noget bevæget, og rakte den gamle sin Haand, idet han svang sig i Stigbøjen. — „Din Fæue er sagens gaonet i Kloster, siden jeg ser dig her. Men bringer du kun Død og Ulykte med dig, saa jeg dig dog hellere i den tullede Greves Førgaard, end hos Junker Otto.“

„Det var Jordom og Overtro i min gamle, enſolbige Hjerte, har min Strifefader sagt mig!“ — svarede Birge gamle — „og jaget vil tro ham; min lille Magnus Birgersøns Vignelse maa nu følge til min Død, ser I, og tan jeg ikke holde Sorg og Ulykte fra hans Tærstel, som vel kan være, saa skal dog derfor ikke gammelbøags Trostab og Kærlighed lufkes ude. Men hvor vil I hen? unge Herre! hvi forager I vort ædle Herfælskab Naade og den fyrstelige Gabe?“

„Al Herfælskabnaade er mig forhad!“ — svarede Væbneren. — „Lad Junkeren flæbe os Frifred og Ret her i Landet, om han kan! Naade kan han selv behøve; men den kan enhver fribaare Herre kun modtage af vor Herre. Klingende Betaling for min ringe Fortjeneste vil jeg ikke tynde min Hest med. Du har juſt ikke nødig at sige ham det med de Ord; han har ment det godt; jeg vil ikke trænke ham. Sig, jeg var forſynet — eller hvad du vil, og med hemmelig Tat! Du bliver alſkaa hos ham — godt! Waag kun saa troilig og kærlig over hans Liv, som han var din lille, halshuggede Kongesøn! — Hvo tan vide, om han slipper bedre fra det? Mig har han gjort Væe ad og — jaget paa Vorten, ser du! jeg maa nu ikke ofre Liv og Blod for ham eller fægte for Kronen og Landets Væe under hans flille, vatre Øjne — det havde jeg dog lovet den hellige Jomfru i mit Hjerte. Farvel! Gud være med os alle!“ Svend Trøst sporede sin Hest og for ud af Gildesporten i Saksøbing og gennem Væens flillige Port hen ad Vejen til Guldborg Sund.

Hvor den fra Saksøbing-Hoffet forviffe Væbner kom frem, hørte han sin Tante om Junker Otto og hvad man troede Land og Høll kunde vente sig af ham og hans Udrustninger i Lolland. I Sjælland vilde man allerede vide for vist, at Prinsens havde fluttet et hemmeligt Forbund med sin Svoger, Markgreven af Brandenburg, og den tykke Keffe, hvorved han uden Standerens Vidende og Samtykke og følgerig aldeles lovløst og ughdligt, flulde have afſtaaet Kronens Herredømme over Eſkland til sin Svoger, tilfæls som Erſtattung for Søſterens tilbageſtaaende Brudeſtat mod Løſte om Vaabenhjælp fra Thyſland med Greve Gerhard. Nogle vilde dog paaſtaa, at han havde givet sin Svoger et fleret Haab om, at den danske Krone en Gang, efter hans og Broderens Død, kunde gaa over til det markgrevelige Hus; dog dette klang altfor urimeligt til at nogen vilde tro det. I Jylland paaſtod man derimod, at Junkeren stod i Underhandlung baade med Greve Gerhard og Greve Johan og nok havde i Sinde at dele Riget med dem begge. Hvor diſſe Rhygter hørtes og troedes, forvandt det Naab, man havde gjort sig om Junker Otto. Af hans yngre Broder vendte man endnu mindre: hans Velfindighed og Rigegyldighed var bekendt! hint lovløſe Forbund var ogsaa flæt med hans Samtykke, heb det, og man hørte ofte den Paaſtand, at man nu hellere maatte være uden Konge, end væge sig en ny Chriſtopher blandt hans Sønner, der allerede forud folgte Kronens Rettigheder, for at vinde den med fremmed Overmagt.

Hvor Rhygterne kom fra om hint hemmelige Forbund, kunde Svend Trøst ikke forklare sig, og han havde dog selv overalt bidraget til deres Udbredelse ved aabnemundet at lyte sine Formodninger om de Planer og Foretagender, han havde faaet Nys om. Selv havde han dog ikke ſaa ringe Tanker om Junker Otto, og han tog nu og ofte hans Forsvar mod ubillig Dabel. De Træk af Højhed, Vædelmodighed og smukt Sind hos den unge Prins, som han selv havde været Vidne til, kunde han hvoften miſtænke eller glemme, og Kongesønnen, hvis Sværd han bar, blev dog endnu behandlig Helten i hans ungdommelige Drømme om en lykkeligere Fremtid for Danmark.

I de sidste to Maanedes var den unge, daabegærlige Væbner ligesom bleven bortpibret af Begivenhedernes Strøm og ført ind i et Liv og en Verden, der tilfæls havde været ham fremmed. Den Delagtighed i det offentlige Liv og i Verdens store Begivenheder han ofte i sin Barn-dom havde drømt om i sin Morbroders Hus, naar Tælen var om den danske Krønike og de gamle Dages store Bedrifter — denne Udgjælfelse af et entelt Menneſtes Livs-ſtrøm i et stort bevæget Fjollens Ocean — denne Udbildelse af den flille, indſtrænkede Kammerat-Kreds til en stor Tæmleplads for et Fjolls fornæde eller fridende Kræfter — om alt dette havde han vel for Nar siden faaet en levende Foreflilling ved at bivaane et flættog og et Slag, som, selv med sit uheldige Udfald, var ham den største og mærkeligste Begivenhed, han kendte; men nu havde han set Fjollens Nød og Trængſel; han havde flaaet ved den elendigste Konges Dødsſeng og Grav, og han havde faaet en Foreflilling om Livets Alvor, som paa hans enlige Rejſe mer og mer trængte ind i hans Sind og bragte ham til at prøve og mænstre sit eget Liv og Forhold. „Gadfl! Jufentast!“ — udbrød han nogle Gange højt — „rigtig!“ — Det var som diſſe Ord i Sti Andersenſ tvetydige Lønbrev beſtanbig klang ham i Dret, dog ikke med Sti Andersenſ, men med hin Kæmpes flurrende og haanede Køfl. Han havde faaet et libenſkabelig Had til dette Menneſte, der almindelig anſaas for Hovedmanden for Mytteriet i Saksøbing, og Blodet for Svend Trøst, som en ung Tyr til hovedet, hvor Gang han ſaa en rød Kjørtel. — „Han har Ret! han ſkal hænges!“ — vebblev han — „en Gadflab, en Jufentast er jeg — en uaalelig Nar, som ingen tan fordrage: — jeg dømmes og ſnapper med om alt — og forſtaar endnu intet. Anderledes maa det blive her i Landet — det er viſt og ſandt! men vi maa selv blive anderledes — jeg med! hvad nytter det, vi ſtriger os hæfe paa vore Borge mod Konger og Fyrſter, naar vi selv er Gadflunker? Var Junkerne ogsaa Engle, hvad hjælp det, naar hver Haand og Finger i Landet nu vil raade sig selv og være Hoved?“ — Under denne Hjerteudgjælfelse led han en flmut September Aften langſomt over en Hede, ej langt fra Limfjorden, og nærmeste sig Sti Andersenſ fæſte Borg, Bjørnsholm. Der havde han tilbragt ſyv Aar af ſin forløſe Ungdom, og did drog hans Hjerte ham nu magtig tilbage. Han vilde ikke længer tjene Sti Andersen; det var afgjort. Men han vilde dog ſige ham det selv — og ſe ham og maaſte hans flønne, halvvoſſe Datter endnu en Gang. At Væſøget mere gjaldt Datteren, end Faderen, som underſiden tog hende hjem fra Kloſterkirken, var han ſig dog nok løn-ſelig bevifi; thi han tog ofte ſin Hue af underøjs og betragtede den ſonderrede Turiedue, der kun ſlet var ſammenslyt, og ſom flynes ham et uheldigt Forvarſel. Jo nærmere han kom Bjørnsholm, jo langſommere red han og jo betænkligere blev han til Møde. Det var ham ſom den ædle Prins Ottos Sværd ved hans Side klang forſtaaeligt og bebrejdede ham, at han nu dog vendte tilbage til Hæderlandſforræderen, til Greve Gerhards Marſt og Ven, ligesom for at bringe Hilsen og Genſvar fra Mordbrænderne, han havde dragt Lønbrev til. Som hon ſab i diſſe Tanker og atter havde taget ſin Hue i Haanden, for at lade Turieduerne og de lærige Værdomsminde overvinde hans Betænklichkeiten, ſaa han to Rhygter lømme ham i Møde paa Hedebejen fra Bjørnsholm. Solen da- lede ildbrød bag ved dem over Limfjorden og den brune Hede; deres Anſigter vare i Sthage; men den ene, ſaa han, var en lang Mand i en rødbrun Kjørtel. „Kæmpesjageren!“ — udbrød Svend Trøst og holdt Haanden over Øjnene mod Solglaſen. — „Rigtig! den lange Kærtel!“ — og fra Bjørnsholm? — har han nu der hentet Tat og Løn for Sturleſtregen? — Uden noget Øjeblikſ Betænkning drog han flørte Gang for Alvor Prins Ottos Sværd og glæbede ſig til at indvi det med den Ribbings Blod, det flynes at tørſte efter. „Træl fra Løberet, Hønnede Bryde!“ — raabte han højt — „forſvar dit Liv, elendige Mordbrænder! Det er Junker Ottos Sværd, der nu vil drifte dit lumpne Hjerteblod.“

(Fortsættelse.)